I

І смерть і сон, мов брат с сестрою,
Як чудно-гарні вни обоє!
Вона понура і бліда,
Мов місяць, що з за хмар завою
Тремтяче сьвітло ллє покою;
А він рожевий, мов зоря,
Коли над фалі морські блисне,
На горах пурпуром зависне!
І сон і смерть — минущі чуда два!

Чи ніч понура, ледовая,
Що в гробах вічно проживає
На серце налягла єї?
Чим мусит зникнути так рано
Краса та, на котру [illegible]
Любов [illegible], торжествує в любві
Ту конца жилка — синя річка,
Що [illegible] пливе, —
Те любе, зимнєє лице
Се мармур, у котрім [illegible]
Тремтяча (бліда) журна сьвічка —
Чи всеж те в [illegible] розсипає,
Чи всеж те гниль гидка пожре?
Чим не останесь нічого
Із сеї писаної краси,
Крім горя і жалю в душі
Жалю на світ, житте
[illegible] і бога?

А, але може се лиш сон
Солодкий, бальзам мов цілющий,
Що біль утишує і горе,
Закрив ні в сумерком твій трон,
Моя рожева, рання зоре?
Коли прокинешся, о люба,
Потішиш вірне серце те,
Котрому бить твій — мука, згуба,
А усміх — сьвітло, рай, життє?
О, ти прокинешся! Хоть тіло
Предудне мов мертве лежит,
Солодкі уста заніміли
І голос ледовий мовчит,
Твій голос, що мов тони раю
Журливе серце би зміягчив,
Що людські [illegible] би згуба збудив
І в братобійців і у царів,
Що в людську кров ся купают.

Наука

Хоть вічно й злий тиран єї вбива,
Хоть люто ї давят [illegible] власті,
Хоть темнота ї рада в гріб укласти,
То прецінь вна повік, повік жива!

Хоть вихор злоби понад нев шаліє,
Хоть пін ї [illegible] іменем кляне,
Хоть смерть єї рука десниця тне, —
Вона все проста, все росте й міцніє!

Хоть людськість блудит часто манівцями,
Вона — спокійний, чистий провідник
Шукає виходу з стежок блудних.

Хоть в горю і тьмі [illegible] словами
Клеймут ї люди, — вна проклять не чує,
І зла добра їх раю у рай працює.